

EPAM EKONOMİ VE POLİTİKA
Araştırmaları Merkezi
İSTİNYE ÜNİVERSİTESİ

Haftalık Dış Politika ve Ekonomi Bülteni

93. Bülten

İSÜ | İSTİNYE
ÜNİVERSİTESİ
İSTANBUL

istinye.edu.tr | 0850 283 60 00

[f /istinyeuniv.edu](https://www.facebook.com/istinyeuniv.edu) [t /istinyeunivedu](https://www.instagram.com/istinyeunivedu) [i /istinyeunivedu](https://www.instagram.com/istinyeunivedu)

Kapak tasarımı öğrencimiz Özenç Kayalı tarafından yapılmıştır.

Türkiye-Rusya İlişkileri Üzerine

Doç. Dr. Fahri Erenel

Değişik adlarla da olsa aynı coğrafya'da yer alan Türkiye ve Rusya, İbn-i Haldun'un "Coğraf Kaderdir" sözünü doğrularcasına kaderlerine razı olmuşlar ve ilişkilerde kimi zaman savaşların,kimi zaman gerginliklerin,kimi zaman dostlukların hüküm sürdüğü bir süreci günümüze kadar getirmişlerdir.Temel neden iki ülkenin jeopolitik olarak birbirlerine rakip olmaları ve işbirliği yapılabilecek alanların aynı zamanda iki ülkenin siyasi alanlarının doğrudan etkisi altında olmasıdır.Bu nedenle ilişkiler sıklıkla milli menfaat ve milli hedef anlaşmazlıklarına sahne olmaktadır.

Balkanları kısmen dışarıda bırakacak olursak Rusya'nın sıradan bir komşu olmadığını görüyoruz. Gürcistan'da Güney Osetya ve Abhazya'da,Ermenistan'da, Dağlık Karabağ'da,İrak ve Suriye'de Rusya ile komşuyuz.Karadeniz ve İran ile Rusya'nın yakın ilişkilerini de dikkate aldığımızda Rusya tarafından adeta çevrelenmiş olduğumuzu görüyoruz.Hiçbir NATO ülkesi NATO'nun birinci tehdit olarak belirlediği Rusya ile bu şekilde bir komşuluk ilişkisine sahip değil.Olsaydı kıyametler kopardı zaten.Gece-gündüz sürekli alarm halinde olurlardı.Bugün Türkiye için kolunu kısırdatmayan NATO ,Baltık ülkelerinin serzenişleri ile nasıl Rusya'ya karşı bir Baltık Planı hazırlamış ise bir başka NATO ülkesinin de benzer talebi ile karşılaşması halinde aynı şekilde hareket edeceğinden şüphemiz olmamalıdır.

Karşılıklı ilişkileri gerginleştiren nedenler elbette mevcuttur. Suriye'de Astana,Soçi gibi mutabakatlar ile işbirliği,Dağlık Karabağ'da ateşkesin korunması için oluşturulan izleme merkezinde ortak hareket,Türk Akımı-2 doğal gaz boru hattı gibi örneklerde sağlanan işbirliği farklı bir bölge veya konuda iki ülke arasında anlaşmazlığa dönebilmektedir. Aynı ittifak içinde olmamıza rağmen başta ABD olmak üzere bir kısım NATO ülkeleri ile yaşadığımız sorunların fayda-maliyet analizini yaptığımızda Rusya ile ilişkilerin daha iyi durumda olduğu söylenebilir.Elbette işbirliği olan alanlar olduğu gibi Türkiye'nin bekası açısından öncelikli tehdit olan PKK terör örgütü ile ilişkisini devam ettirmesi,bu konuda Türkiye'nin hassasiyetini dikkate almaması,Kırım'ın işgali, Çeçenistan, Ukrayna, Libya,Suriye gibi konularda da bir çok ayrı düştüğümüz noktalar da bulunmaktadır.

1921 yılında iki ülke arasında imzalanan dostluk anlaşmasının 100 ncü yılına ulaştığımız bugünlerde,SSCB Başkanı Stalin'in bu anlaşmayı yok sayarak Kars ve Ardahan'ı talep etmesi,boğazların kontrolünün Rusya ile birlikte yapılması

konusunda ki ısrarlı talebinin Türkiye'nin batı ülkelerinin yanında yer almasında ve dolayısı ile NATO'ya girmesinde önemli rol oynadığı bir gercektir.Stalin'in bu tür bir zorlamasının olmaması ve 1921 tarihli anlaşmanın yürürlükte olması halinde günümüzde Türkiye-Rusya ilişkilerinin farklı bir seviyede olacağını değerlendirebiliriz.NATO, Varşova Paktını getirmiş ve 1991 yılına kadar süren bir soğuk savaş dönemi yaşamamıza neden olmuştur.2 nci dünya savaşı sırasını ve sonrasını en iyi şekilde değerlendiren ABD, ekonomisi'nin bütün çarklarını tam istihdam yaratacak şekilde işler halde tutmayı başarmış,Hitler'in Avrupa ve Rusya'yı işgal sırasında verdiği zararı ve ortamı çok iyi değerlendirmiştir. Rusya'nın ekonomik durum başta olmak üzere her alanda Hitler'in işgalinin yol açtığı zararın yaratmış olduğu ortamı,Avrpa  kelerini kontrolü altına alabilmek için bir fırsat olarak görmüş,Marshall Yardımı adı altında Türkiye dahil birçok Avrupa ülkesine maddi yardım ile 2 nci dünya savaşında kullanılmış askeri araç,silah ve malzemeleri vermiş,ancak bu araç ve silahların parasını, verdiği yardım parasından geri aldığı gibi,yedek parça,bakım ihtiya ı gibi nedenlerle bu ülkeleri kendisine daha çok bağlı hale getirmiştir.Böyle bir ortam içinde,Rusya'nın baskısı altında kalan Türkiye, areyi Başta İngiltere olmak üzere batılı ülkelerde aramış,girişimler sonucu Stalin Rusya'sı bu taleplerinden vazgeçmiş,ancak bu durum Türkiye'yi batı ülkelerinin yanına itmiştir.

Stalin'in bu taleplerinde, 2 nci Dünya Savaşına müttefik ülkelerin yanında girmesi için yapılan bütün girişimlere hayır diyen Türkiye'yi Hitler karşısında verdiği can ve mal kayıplarının bir yerde nedenlerinden biri olarak görmesi rol oynamıştır.

Bu süreç,Türkiye açısından tam anlamı ile ABD'nin kontrolü altına girmesine,ABD orijinli darbe,demokrasi kesintileri,krizlerle dolu yıpratıcı yılların başlamasına neden olmuştur. 2 nci Dünya Savaşına girmeyerek elde edilen kazanımlar; darbeler,ülke içi ideolojik gruplar arasında yaşanan çatışmalar ile adeta yok edilmiştir.

Rusya, ekonomik alanda kalkınabilmesi için Cumhuriyet'in kuruluş yıllarından itibaren Türkiye'ye destek olmuştur.Günümüzde de nükleer santral yapımı,S-400 Yüksek  rtifa Hava Savunma Sistemi vb. konularda da bu işbirliğinin yansımalarını görmekteyiz.

Suriye'de ortak devriye faaliyetlerinin icrası, müşterek hareket merkezlerinde yürütülen faaliyetler,S-400 eğitimi Türkiye ile Rusya Silahlı Kuvvetleri arasında ki işbirliğinin artmasına önemli katkı sağlamıştır.Bu faaliyetlere,Dağlık Karabağ'da tesis edilen müşterek ateşkes izleme merkezi çalışmalarını da eklemek

gerekmektedir.Günümüzde ,NATO ülkeleri arasında Rus Ordusunu en iyi tanıyan ülke olarak Türkiye gösterebilmek mümkündür.

Günümüz Rusya'sının saldırgan realizmi uyguladığı,güvenliğini tehdit eden her unsura karşı askeri gücünü çekinmeden ve etkin bir şekilde kullandığı görülmektedir.Bu hareket tarzını, Putin'in "20 nci yüzyılın en büyük jeopolitik felaketi SSCB'nin çökmesidir.Bir daha asla Rusya'nın çöküşüne izin vermeyeceğim" demesi ve ulusal güvenlik stratejisini bu esasa dayalı olarak oluşturmasında görebiliriz.

Rusya,artık Akdeniz'dedir.Çar Petro'dan beri var olan hayalini gerçekleştirmiştir. Yine Putin'in ifade ettiği "Rusya'nın güvenliği Akdeniz'den başlar" görüşünü de gerçekleştirmiş gibidir.

Bu gelişmeleri dikkate aldığımızda Rusya ile işbirliğine dayalı olarak sürdürülen faaliyetleri stratejik ortaklık seviyesine çıkarmanın gerekli olduğu düşünülmektedir.Bu durum her iki ülke arasında ki ilişkilerin güçlenmesine ve bir formal yapıya dayalı olarak gelişmesine katkı sağlayabilecektir.Bu ise bölgeye barış ve istikrar getirebilecektir.

Savaş ve Barış

Prof. Dr. Şafak Ural

“Savaş ve Barış”, “iyi ve kötü”, “yakın ve uzak” şeklinde karşıtlık bildiren kavramlar, gerek dilsel gerek felsefi veya gerek birer deyim olarak ilginç özellikleri içlerinde barındırırlar. Dilsel/gramatik olarak iki veya daha fazla kavram arasında oluşturulan sarmallık ilişkisi, anlamı güçlendirmeye, yeni anlamlar türetmeye veya mesela benzetmeler yoluyla farklı içeriklere ulaşmaya olanak verebilmektedir. Felsefi olarak düşünüldüğünde, diyalektik bir gidişin, yani karşıtların birlikteliğinin yeni bir oluşumun gerekçesi olarak yorumlanabilir. Karşıtlar, yani tez ve antitezi konumunda olan unsurlar, bazı filozoflarca fizik dünyadaki (ontolojik) oluşumun da bir tür motoru, gerekçesi veya yasası olarak anlaşılabilir. Amacım bu tür tartışmalara girmek değildir; sadece “savaş” ve “barış” kavramlarının ve işaret ettikleri olguların bazı ilginç özelliklerine dikkati çekmektir. Bu çerçevede, felsefenin, yaklaşık 2.500 yıldır vazgeçilemeyen bir özelliğini kullanarak onun günlük yaşamdaki yeri ve önemine de vurgu yapmaya çalışacağım; felsefenin söz konusu özelliği, “bir sorunun farklı açılardan ele alınması” şeklinde ifade edilebilir.

“Savaş ve Barış” gibi iki sarmal kavram, şüphesiz çok güçlü olgusal özelliklere sahiptir. Tarih boyunca devletlerin, toplumların hatta bireylerin gündeminden hiç eksik olmamıştır. Tarihin seyrini, toplumların kaderini ve bireylerin yaşamalarını değiştirmiştir. Bu durum ister istemez bu iki olgunun siyasi, ekonomik, kültürel açıdan analizlenmesini gerektiren güçlü gerekçeler olarak düşünülebilir. Fakat ben bu iki kavramı dilsel açıdan ele alacağım. Dilsel açıdan ele almak, karşıt bu iki olguyu birlikte düşünebilme olanağı vermesi bakımından da çok önemli bir ayrıcalık sağlayacaktır.

Gerçekten de savaş, bir olgu olarak içinde barış olgusuna ve barış da savaş olgusuna yer vermez; dolayısıyla olgusal açıdan onları birlikte düşünmek sözkonusu olamaz. Ne var ki bu iki kavrama dilsel olarak yaklaşıldığında olgusallığın dışına çıkabilme olanağı elde edilebilir; karşıtların birlikte düşünülmesi ise, düşünsel bir derinlik ve özgürlük ile analiz gücü sağlayacaktır.

Kavramsal analiz; kavramların yaslandığı kültürel birikimi dikkate almaya, etimolojik bir arkeolojiye, toplumsal/kültürel tavır alışları günışığına çıkarmaya olanak verebilir. Kavramlar içlerinde adeta birtakım gizli güçler barındırırlar. Bu sayede her birey, bir kavramın içeriğini, kendine göre yorumlama özgürlüğü elde edebilir. Açıktır ki biz dil ile düşünürüz, dil ile duygu ve düşüncelerimizi aktarır, bilgi ve deneyimleri saklamak ve çoğaltmak için yine dili kullanırız. Dolayısıyla

konuşma dili hem bir iletişim aracı olarak hem de bireylerin kişisel, kendine özgü birikimlerini taşıma aracı olarak kullanılabilir. Bu noktada kavramların içeriklerinin olabildiğince belirli ve tanımlanmış özellikler taşıması gereklidir, hatta kaçınılmazdır; fakat değişim olgusu bu içeriğin yeni bir gözle ve yeniden yorumlanmasıyla gerçekleşir. Bu sayede her toplum, her birey ve her çağ kendi paradigmasını değişen koşullara uygun olarak inşa edebilme şansı elde eder.

Bu noktada, materyalist bir diyalektik ile başlayıp Hegelci bir bakışa sıçradığımı farkındayım; ama burada da durmaya niyetim yok! Buna; maddi olanın üzerine kurulan bir varlık anlayışından (ontolojiden) ve tarihi varlık alanından (tarih ontolojisinden) ayrılıp bireye bağlı varlık kazanan bir 'bireysel ontoloji'ye (yani solipsizme¹) geçiş de denilebilir.

Her bireyin bir olguyu veya nesneyi kavrayışı, o olguya veya nesneye işaret eden kavram aracılığıyla gerçekleşir. Diğer bir ifadeyle bireyin örneğin “barış” veya “savaş” kavramından anladığı, yani bu kavramların anlamlarını (-kendine göre-) biçimleyişi, sözkonusu olguları kavrayışı, bu olguların bulunması neliği hakkındaki görüşlerini de içerir. Dolayısıyla bireylerin adı geçen olguları yorumlayışı, bu olgulara işaret eden kavramlardan anladığı ile eşleşir.

Kavramlar aracılığıyla iletişim, onların ortak içerikleri üzerinden gerçekleşir. Fakat bir iletişim her zaman düz bir çizgi üzerinde ilerlemez: konuşma dili anlaşmanın ama anlaşmazlıkların da kaynağıdır.

İnsanlık tarih boyunca hakikati aramış, hakikat peşinden koşmuştur. Bu çaba, tüm sorunlara rağmen, sonunda hakikate yani kavramların doğru içeriğine ulaşılabilceği varsayımını da içinde barındırmaktadır. Fakat günümüzü karakterize eden “post modern doğru” kavramı, her bireyin kendi doğrusunu istediği şekilde tanımlaması ve inşa etmesine izin vermektedir. Bu durumda sadece “savaş nedir?” veya “barış nedir?” gibi sorulara değil, insana, yaşama, teolojiye, yani geleneksel soru ve sorunlara yaklaşım da aynı çerçevede biçimlenmektedir.

Bu durum, geçmişle kıyaslandığında, bir derece farkı gibi yorumlanmak istenilebilir: çünkü anlam, zaten her zaman bireyin yorumuna açık bir özelliğe sahip olmuştur. Diğer bir ifadeyle her birey, kavramları, belirli sınırlar dahilinde zaten kendine özgü bir şekilde yorumlayıp kullanmıştır. Fakat bu yorumların arkasında, keşfedilmeye açık bir hakikatin bulunduğu varsayımı mevcudiyetini korumuştur. İşte günümüzde tartışma konusu, bu varsayımının kendisidir; çünkü

¹ Bkz Ural, Ş. (2019)

“hakikat” kavramı artık sarsılmaz bir konumda değildir; çünkü her birey kendine göre bir hakikat anlayışına sahiptir.

Hızla gelişen ve değişen ekonomik koşulların toplumlar arasındaki uçurumu arttırması, siyasi gücün, bilimsel çalışmaların ve teknolojik gelişimin sınır tanımayan noktalara gelmesi, devletler arasındaki ilişkilerde hukukun ortadan kalkması, askeri gücün yaptırım sınırlarının hak ve adalet kavramını ortadan kaldırması, değerlerin içlerinin çürümesine sebep olmuştur. Özellikle de referans olarak kullanılan temel değerler erimiş ve kullanılabilir olmaktan çıkmıştır. Güçlü olanın haklı olması, değerlerin dayanaklarını ortadan kaldırmıştır; çıkarların yönlendirdiği güç yapışkan bir hal almış, bireylerin bağımsız düşünme yetilerini ortadan kaldırmıştır. Bu koşullar altında, kavramaların içeriğini kendi hakikat tanımına göre inşa edebilen bireyler, dili de isteklerini dikte etme aracı olarak kullanma olanağına kavuşmuşlardır.

Konuşma dili, yukarıda da işaret edildiği gibi, bilgileri koruma, çoğaltma ve aktarma aracıdır. Bu görevin yerine getirilebilmesi için kavramların ortak bir içeriğe sahip olması gerekir. Bireyler, ortak içerikleri, dili öğrenme süreci içinde oluşturulurlar; içeriğin kendisi, tarihi, sosyal, ekonomik, bilimsel çalışma gibi etkenler tarafından biçimlenir. Diğer bir ifadeyle çağın fizik dünya algısı ve o toplumun tarihini biçimleyen ontolojinin varsayılan özellikleri, her bireyin kişisel ontolojisi üzerine, yani bir öznellik üzerine inşa edilir. Dil; bireylerin kendi eğitimleri, bilgi ve becerileri, tercihleri, inançları, çıkarları vs aracıyla oluşturduğu ‘kişisel ontolojinin taşıyıcısıdır. Dolayısıyla konuşma dili hem bir iletişim ve dolayısıyla anlaşma aracı özelliğine sahiptir hem de anlaşmazlıkların gerekçesini oluşturur.

“Barış” denilince, geleneksel olarak, bir savaşın sona erdirme süreci anlaşılır. Günümüzde ise sürekli barışları, bitmeyen savaşlarla birlikte yaşamaktayız. Çünkü savaşlar bilim, teknoloji, kültür, ekonomi, politika üzerinden yapılmakta; bu alanlarda güçlü ülkeler kendi barış anlaşmalarını dikte etmektedirler. Dolayısıyla bir “savaş”ın kazanılması, sadece güçlü bir orduya sahip olmakla elde edilmemektedir. Güçlü bir ordu, geleneksel bir savaşın kazanılmasının teminatıdır; fakat her ülkenin sürekli kazanması gereken, hiç bitmeyen savaşlar vardır. Bu savaşlar, toplumun önce kendi “barış anlaşmasını” yapmasıyla kazanılabilir. Böyle bir barışın, günümüzde, kişilerin bireysel ontolojilerini bir kenara bırakmalarını talep ederek sağlanması mümkün görünmemektedir.

Referanslar

Ural, Ş. (2017), <https://www.safakural.com/makaleler/sokak-sehir-ve-insan>

Ural, Ş. (2019), Solipsizm, Vernon Press

DE-KEMALİZASYON

Prof. Dr. Anıl ÇEÇEN

Başında “De” eki bulunan sözcükler genel olarak bir olumsuz durumu ifade ederler. Hepsi Latin kökenden gelen batı dillerinde yer alan, başına “De” eklenerek bir durumu ya da oluşumu açıklama yöntemi, batı merkezli sosyal ve siyasal bilimlerde de yer almıştır. Bu nedenle, sosyal ya da siyasal bilimlerde bir olumsuz durum, yokluk, uzaklaşma ya da kavramın tamamen tersi bir durum varsa, bu yönden bir açıklamanın yapılması bilimsel olarak mümkün olmaktadır. Bu durumun en açık örneği olarak De-politizasyon kavramı fazlasıyla kullanılmakta ve genel olarak *politikasızlaştırma* ya da *politikadan uzaklaştırma* anlamında ele alınmaktadır. De-politizasyon kavramından hareket ederek de-sosyalizasyon ya da de-moralizasyon gibi de-Kemalizasyon kavramı da kullanılabilecektir. De-politizasyon nasıl politikadan uzaklaşma ya da politikasızlaştırma anlamına geliyorsa, de-sosyalizasyon da sosyal devlet ya da sosyalist uygulamalardan kopma anlamında kullanılmaktadır. Bir anlamda Türk toplumunun politize edilerek, yepyeni bir çağdaş ve laik bir ulusal devlet düzenine kavuşturulması anlamında, Türkiye Cumhuriyeti’nin kurucusu olan **Mustafa Kemal Atatürk’ün** adı doğrultusunda, Türkiye Cumhuriyeti’nin kurulması bir anlamda Kemalizasyon deyimi ile açıklanabilmektedir. Mustafa Kemal’in öncülüğündeki kurucu kadronun, Ulusal Kurtuluş Savaşı sonrasında, bir imparatorluğun çöküşünden sonra geride kalmış olan Misakı Milli sınırları içinde orta çağ düzeninde yaşamakta olan halkı kitlelerini politize ederek, çağdaş bir laik cumhuriyet düzenini ulus devlet çatısı altında kurması doğrultusundaki siyasallaşma ya da siyasal toplumsallaşma olgusuna batılı bilimsel kalıplar içerisinde Kemalizasyon demek mümkündür. Bugünkü Türkiye Cumhuriyeti devleti kurucu iradenin temsilcisi olan Mustafa Kemal Atatürk’ün önderliğinde tarih sahnesine çıkmış özgün bir siyasal yapılanma olarak Kemalizasyon sürecinin sonucudur.

**

Türkiye Cumhuriyeti, Birinci Dünya Savaşı sonrasında Kemalizasyon döneminin ürünü olarak, bütün bir yirminci yüzyılda varlığını korumuştur. Ne var ki, Sovyetler Birliği’nin dağılması üzerine gündeme getirilmiş olan küreselleşme döneminde, Atatürk’ün devlet modelinin giderek zorlandığı ve uluslararası alanda estirilen batılı emperyalist ve Siyonist rüzgarlar doğrultusunda ortadan kaldırılmağa çalışıldığı gözlemlenmektedir. Atatürk’ün devlet modeli nasıl ki bir Kemalizasyon sürecinin sonucunda Misakı Milli sınırları içerisinde kurulduysa, Kemalist Cumhuriyeti ortadan kaldırmayı hedefleyen emperyalist ve Siyonist merkezler de, bu kez bu durumun tamamen tersi bir durumda De-Kemalizasyon sürecini başlatarak, bilinçli psikolojik savaş manevralarıyla uygulama alanına zorlamalar yapmaktadırlar. Bu doğrultuda yetiştirmiş oldukları liberal, gayrimüslim ve şeriatçı kadroları, Atatürk Cumhuriyetine karşı seferber ederek daha önceden kendi araştırma ve düşünce merkezlerinde hazırlamış oldukları De-Kemalizasyon politikalarını küresel sermaye aracılığı ile denetim altında tuttukları basın ve medya kanalları üzerinden Türkiye kamuoyuna aktarmaktadırlar. Bütün hedef Atatürk Cumhuriyetini ortadan

kaldırmak olduğu için bu doğrultuda akla gelen bütün yol ve yöntemleri De-Kemalizasyon doğrultusunda kullanarak Türk devletini ve toplumunu kendi çıkar düzenleri doğrultusunda değişime zorlamaktadırlar. Böylesine bir çıkmazın içine emperyalizm ve onun yerli işbirlikçisi mandacı kadrolar nedeniyle sürüklenen Türkiye Cumhuriyeti son yirmi yıldır ciddi bir varolma ve yok olma kavgası vermek durumunda kalmıştır. Avrupa, Amerika ve İsrail üzerinden Türkiye'yi değişime zorlayan bütün siyasal girişimlerin tamamı, Türkiye Cumhuriyeti'ni Atatürk ilkeleri ve O'nun devlet modelinden uzaklaştırmayı hedeflediği için, Türk devleti ve toplumu son yıllarda ciddi bir De-Kemalizasyon süreci yaşamıştır. Emperyalizmin Siyonizm ile işbirliği yaparak Türkiye için hazırlamış olduğu tuzakların hemen hepsi, De-Kemalizasyon uygulamalarının birbiri ardı sıra gündeme getirilmiş ve Anadolu'da Türkiye Cumhuriyeti ile Türk ulusunun yaşama hakkı elinden alınmak istenmiştir. Ne var ki, cumhuriyet kuşaklarının bilinçli davranışları ve direnişii ile istenen tasfiye gerçekleşmememiş ve Türk devleti yirminci yüzyılın ilk yıllarında gene Atatürk'ün devlet modeli ve ilkelerinin anayasal güvence altına alınmış olduğu siyasal yapılanma ile yoluna devam edebilme şansını korumuştur.

Kemalizasyon bir anlamda politizasyon gibi Türk toplumunun belirli siyasal ilkeler doğrultusunda ayağa kaldırılması, eğitilmesi ve yönlendirilmesi anlamına gelmektedir. Bu doğrultuda, Türk devletinin kurucuları çağdaş anlamda bir cumhuriyeti kurma hedefi doğrultusunda ulusal, üniter, merkezi ve laik bir devleti dünyanın merkezi coğrafyasının ortasında yer alan Anadolu üzerinde kurarlarken, Fransız Devriminin yaratmış olduğu batı uygarlığından en üst düzeyde yararlanmışlardır. Fransız ve Amerikan devrimlerinin batı dünyasında yaratmış olduğu gelişme ve kalkınmanın Anadolu yarımadasına getirilmesi hedeflediği için batı ülkelerindeki politizasyon çağdaş bir Cumhuriyet rejimi oluşturabilme doğrultusunda Kemalizasyon uygulamaları ile Türk ulusuna ve devletine kazandılmak istenmiştir. Az zamanda çok işler yapılması bir ilke olarak benimsenmiş ve Cumhuriyetin kuruluş yılları, savaş sonrası dönemde olağanüstü bir seferberlik uygulamaları ile dolu olarak geçmiştir. Atatürk'ün onuncu yıl söylevi bu durumu açıkça gösteren bir belgedir. Yokluklar ve engeller karşısında durulmamış aksine olayların üzerine gidilerek kısa bir zaman dilimi içerisinde çağdaş bir cumhuriyet devletinin Avrupa kıtasının yanı başında yaratılabilmesinin önü açılmak istenmiştir. İkinci dünya savaşı çıkmadan devletin kuruluşu ve toplumun cumhuriyet devrimi doğrultusunda yeni baştan yaratılması girişimleri yoğun bir Kemalizasyon süreci ile tamamlanmağa çalışılmıştır. Bu nedenle, Türk devleti için bir Kemalizasyon sürecinin eseri olduğu biçimde tanımlama getirilebilir. Hiç yoktan böylesine bir devlet yaratılabilmesi ancak yoğun bir Kemalizasyon ile mümkün olabilmektedir. Kemalizasyon, Atatürk'ün önderliğinde, O'nun beşbin kitabı okuyarak elde ettiği tarihsel ve siyasal birikimi kendi ülkesine planlı bir biçimde aktarması sayesinde gerçekleştirilebilmiştir. O dönemin olumsuz koşulları dikkate alınırrsa, gerçekleştirilen Kemalizasyon yapılanmasının ne derece önemli bir devrimci atılım olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır. Dünya tarihinde gerçekleşmiş olan bütün devrimci atılımların ne derece yoğun bir politizasyona dayandığı dikkate alınırssa, Türk toplumundaki politizasyonun da Kemalizasyon olarak gerçekleştirildiği söylenebilir. Atatürk ve arkadaşları bir dünya savaşı

sonrasında yıkılmış olan imparatorluk düzeninin geride kalan harabeleri üzerine çağdaş bir cumhuriyeti devrimci bir atılımla gerçekleştirirken politizasyon anlamında bir Kemalizasyon uygulaması yapmışlardır.

**

Kemalizm bir siyasal ideoloji olduğu içindir ki, temelde siyasal bir devrimci eylemin adı ya da ideolojisi olarak görülebilir. Bu yönü ile Kemalizasyon bütünüyle bir politizasyon örneğidir. Çağdışı kalmış bir toplumu çağdaş bir devlet düzenine kavuşturmak, dağılmış olan çok kültürlü bir imparatorluk toplumu yapısında ulusal bir hareket devlet yaratabilmek ancak ciddi bir politizasyon ile mümkün olabilirdi. Türkiye’de böylesine geniş çaplı bir yeniden yapılanma Mustafa Kemal’in önderliğindeki kurucu kadronun girişimleri sayesinde Kemalizasyon olarak gerçekleştirilmiştir. Politizasyon dar anlamda halk kitlelerinin siyasete olan ilgisinin artırılması ve bu ilgi artışı ile beraber sosyal toplumun siyasal topluma dönüştürülmesidir. Politizasyon dönemlerinde halkın siyasete olan ilgisinin artırılması esastır. Bu doğrultuda Fransız siyaset bilimcisi Georges Vedel de-politizasyon olgusu ile yakından ilgilenerek siyasete olan ilgisizliğin bir efsanemi yoksa bir realitemi olduğu konusunda önemli bir makale yayınlamıştır. Vedel’e göre, de-politizasyonun ne anlama geldiğini kavrayabilmek için ciddi boyutlarda kamuoyu araştırmalarına gereksinim bulunmaktadır. Bir toplumun hangi durumda olduğu kesin hatlarıyla belirlenmeden, o toplumun siyasallaşmada ya da siyasal toplumsallaşmada ne gibi ilerlemeler ya da gerilemeler geçirdiğini ortaya koyabilmek gerçekçi bir biçimde mümkün değildir. Bir toplum üzerinde sözlü sorularla yapılacak anket araştırmaları halkın gerçek düzeyini ortaya koyacağı için, bu araştırma sonrasında yapılacak yeni anket çalışmaları politizasyon ya da tamamen tersi bir doğrultuda de-politizasyon durumlarını karşılaştırmalı bir biçimde ortaya koyabilecektir. Siyasetle olan ilginin bir toplum içinde artırılması ya da azaltılması belirli politik yaklaşımlarla gerçekleştirildiği için, siyaset oluşturan merkezler politizasyon ya da de-polyitizasyon doğrultusunda yeni kararlar alarak tamamen eskisinden farklı uygulamalara yönelebilirler. Dünya ülkelerindeki çeşitli dönemler ya da siyasal oluşumlar karşılaştırılarak bu doğrultuda kararlar verilebilmektedir.

Bazı ülkelerde devletler toplumdaki siyasete olan ilginin azaltılması ya da artırılması için kararlar alarak bu doğrultuda yeni uygulamalara yönelebilirler. Özellikle, Türkiye’nin yaşamış olduğu son askeri yönetim sırasında batı emperyalizminin dayatmalarıyla Türk hükümetlerinin ciddi bir de-politizasyon uygulamasına yöneldiği anlaşılmaktadır. Eski bir dışişleri bakanının ağzından kaçırıldığı gibi de-politizasyon hedeflendiği için ülkede gerçekleri kamuoyundan saklayan ve daha çok gizli ve saklı yöntemlerle ülkenin yönetimine dönük adımların atıldığı anlaşılmaktadır. Ülke batı emperyalizminin güdümünde bir yerlere doğru sürüklenirken, halk kitlelerinin bu durumun farkına varmaması için gerçekdışı ya da tamamen reel politiğin göstergelerine ters düşen yönlerde hükümet uygulamaları yapılmıştır. Özellikle son askeri dönemde halkın ilgisi teröre yönlendirilirken, Türkiye Cumhuriyetini batı emperyalizmine sömürge düzeyinde bağımlı kılacak politikalar Türkiye Cumhuriyetinin ulusal çıkarlarına ters düşecek

bir doğrultuda teker teker devreye sokulmuştur. Halk askeri yönetim sayesinde terörden kurtulduğunu zannederek rahatlarlarken, askeri yönetim kullanan batı emperyalizmi ve siyonizm Türkiye'yi ciddi boyutlarda sömürgeleştiren uygulamaları birer birer devreye sokmuşturki, böylesine bir olumsuz gelişme ancak de-politizasyon ile sağlanabilmiştir. Ülkede de-politizasyon dönemi açılırken, batı emperyalizmi bu durumdan olabildiğince fazlasıyla yararlanmış halkı aldatarak pasifize eden de-politizasyon döneminde Atatürk Cumhuriyetini tasfiye eden de-Kemalizasyon girişimlerine de ağırlık verilmiştir. Türk devleti bir anlamda batı emperyalizminin kendisini mahkum ettiği de-politizasyon döneminde fazlasıyla de-Kemalizasyon uygulamalarına hedef olmuştur. Bir anlamda bir Nato harekatı olarak gündeme gelen 12 Eylül dönemi, de-politizasyon ile beraber de-Kemalizasyonda beraberinde getirmiş ve Türk devleti ile beraber Türk Silahlı Kuvvetlerini de Atatürk'ün yolundan ayırmağa çalışmıştır. Bu çerçevede, 12 Eylül NATO harekatı için, de-politizasyon görünümlü de-Kemalizasyon dönemi olarak bir tanımlama getirmek mümkündür. Bu dönemde Amerika Birleşik devletleri ile beraber İsrail'in de Türkiye üzerinde etkilerinin arttığı ve Türk devletinin emperyalizm üzerinden Siyonizm'e giderek bağımlı bir duruma geldiği söylenebilir. Beş bin insanın teröre kurban verilmesi üzerine getirilen bu askeri dönemde, Türk halkının ulusal çıkarlarına ters düşen girişimlerin ABD ve İsrail baskısı ile gündeme getirilmesi ve bunun için de NATO'nun bir baskı aracı olarak kullanılması, Türkiye'ye de-politizasyon görünümlü bir de-Kemalizasyon dönemi yaşatmıştır. Bugün türkiye'nin bir yarı sömürge durumuna gelmiş ülke konumuna düşmüş olmasının arkasında de-politizasyon görünümlü de-Kemalizasyon girişimlerinin rolü bulunmaktadır.

Genel olarak emperyalizm tarihi incelenirse, batılı emperyal devletlerin dünya ülkelerini daha kolay yönetebilmek üzere de-politizasyona öncelik verdikleri görülmektedir. Siyasetin yokluğu ya da siyasetten uzaklaşma anlamındaki de-politizasyon, sömürge ülkelerinin halklarında siyasete karşı bir ilgisizlik yaratarak uygulama alanına getirilmektedir. Böylesine bir ilgisizlik için ülke halkları ya terör ile korkutulmakta ya da ağır ekonomik koşullara ya da krizlere mahkum edilerek, geçim derdi yapay olarak yaratılmaktadır. Bütün ömrü ekmek parası ardında koşmak olan halk kitlelerinin siyasete ayıracak zamanı kalmamakta ve bu doğrultuda siyaset zengin ve ayrıcalıklı kesimlerin tekelinde kalmaktadır. Bu durum bilinçli olarak yaratıldıktan sonra, komprador burjuvazi anlamında bir işbirlikçi ve mandacı entellektüel takımı çeşitli çıkarlar doğrultusunda yaratılarak ülke Truva atları aracılığı ile dışarıdan yönetilir bir konuma getirilmektedir. Ülke düzeyinde estirilen de-politizasyon rüzgârları halk kitlelerini siyasetin dışına itmekte, işbirlikçi zengin bir mandacı takımını emperyalizmin güdümünde iktidara getirmektedir. Batı emperyalizminin bütün dünya ülkelerinde başarıyla uygulamış olduğu bu sömürgeleştirme politikalarına, Türkiye'de de ara dönemlerin katkılarıyla de-Kemalizasyon olarak devam etmişlerdir. Bu nedenle, de-Kemalizasyon Türkiye'ye karşı uygulanan de-politizasyon olarak görülebilir. Batı emperyalizmi ve siyonizm Atatürk'ün Cumhuriyetini içeriden ele geçirirken, kendi yetiştirdiği politikacıları Truva atı olarak devletin başına getirmiş ve Türkiye Cumhuriyetini Atatürk'ün yolundan uzaklaştırmak üzere ciddi bir de-Kemalizasyon sürecine mahkum

etmiştir. Son dönemde yaşanan siyasal gelişmeler bu durumu açıkça ortaya koyduğuna göre artık Türk devletinin ve Türk ulusunun yeni bir değerlendirme yapmasının ve batılı ülkelerle ilişkilerini yeniden gözden geçirerek daha ulusal çıkarlarına uygun düşen bir ilişki düzeninin kurulmasının zamanı gelmiştir .Yıllarca Türk toplumunu politikadan uzak tutan ve yerli işbirlikçileri aracılığı ile Türkiye'yi kafa kol altında tutan bir emperyalist dönemin artık sona ermesi gerekmektedir. Depolitizasyon dönemleriyle Türkiye'yi ciddi bir de-Kemalizasyona mahkum eden batı emperyalizmi ve siyonizme artık Türk devleti ve halkının tepki göstererek direneceği açıktır. Hiç bir batılı ya da dış güç, Türkiye'ye eskisi gibi gerçeklere ters düşen bir olumsuzluğu yeni dönemde yaşatamayacaktır.

**

Siyaset bir anlamda geleceğe dönük umutlar anlamına gelmektedir. Her insan gibi bütün toplumlarda gelecekte bir şeyler beklemektedirler. Bu doğrultuda insanların ve toplumların gelecekte umutlarını kesmek mümkün değildir. Yarınlardan bir şeyler bekleyen insanların ve toplumların siyasete ilgi göstermesi doğaldır. Herkes ve her grup kendi çıkarları doğrultusunda siyasete özgür bir biçimde girebilirse o zaman siyasetten beklentiler artacağı için, toplumda politikaya olan ilginin yükselmesi anlamında bir politizasyon görülebilecektir. Siyasetten beklentilerin geleceğe dönük umutlar doğrultusunda artmasıyla politizasyon belirli bir bilinçlenmeye yolaçacağı için emperyalizmin dünya ülkelerine girmesi ve bunları denetimi altına alabilmesi giderek zorlaşacaktır. Bu nedenle dış güçler ve emperyal devletler gerek terör, gerekse ekonomik kriz ve medya aracılığı ile yürütülen psikolojik savaş senaryoları ile siyasete olan ilgiyi azaltarak ya da başka yönlelere çekerek halkın siyasetten olan beklentilerini önlemeğe çalışmaktadırlar. Bir anlamda medya ve basın aracılığı yürütülen gerçeklere aykırı uyutucu ve ilgiyi gerçekdışı alanlara çekici projeler de de-politizasyonun farklı uygulamaları olarak gündeme gelmektedir. Özellikle batı emperyalizmi, insanları uyutan Brezilya dizileri ya da metafizik ve gerçekdışı olguları öne çıkaran bazı senaryolarla halk kitlelerinin uyutulmasını ve uyuşturulmasını sağlamakta, açlığa ve işsizliğe mahkum ettiği yoksul halk kitlelerini medya kanalları önünde saatlerce çekilişleri beklemeğe mahkum ederek gene siyasete olan ilginin öne çıkmasını dolaylı yollardan önlemeğe çalışmaktadır.

Siyasal konuların ya gerçeklere aykırı biçimde ya da magazinleştirilerek kamuoyuna yansıtılması bilinçli olarak tezgâhlanmakta ve halkın beklentileri ve heyecanları başka alanlara kaydırılarak, siyasete olan ilginin yükselmesine izin verilmemektedir. Dünya sinema endüstrisi ve medya kanallarında yüzde seksen oranlarında ABD yapımı film ve programlara yer verilerek halk kitlelerinin uyutulmasına devam edilmek istenmektedir. Amerikan sinema endüstrisinin merkezi olan Hollywood genel olarak bütün dünya sinema ve medya kanallarının üzerinde tek egemen güç olarak korunmak istenmekte, bu duruma karşı çıkan hükümetler ya da yönetimlerin işbaşından uzaklaştırılmaları sağlanmak istenmektedir. De-politizasyon için basın, medya, sinema gibi alanlar ile beraber bütün yayınlar da denetim altına alınmak istenmekte ve böylece kamuoyunun bütünüyle kontrol altına alınmasıyla beraber halkın siyasete olan ilgisi düşük

derecelerde tutulmaktadır. Böylece de-politizasyon dolaylı yollardan sağlanırken, dünya toplumları emperyalizmin güdümünde bir kadere mahkum edilmektedirler. De-politizasyon beraberinde kolonizasyon sürecini gündeme getirmekte ve bu yoldan bütün dünya ülkeleri batı merkezli emperyalizmin baskısı ve güdümü altında tutulmaktadır.

Siyasetdışı kalmış kitleler daha kolay yönlendirilebildiği gibi, işbirlikçi ve mandacı politikacıların da ülke siyasetini daha kolay bir biçimde dış yönlendirmeler doğrultusunda yürütebilmesinin önü açılmaktadır. Siyasete ilginin düşürüldüğü toplum yapılarında bilinçsizlik devam edeceği için ciddi bir muhalefet olmayacak, halkın karşı durmadığı bir siyasal yapıda her türlü emperyal ve işbirlikçi girişimin önü açılacaktır. Bu nedenle emperyalizm her açıdan de-politizasyonu bütün dünya ülkelerinde açık ve dolaylı yollardan desteklemektedir. Ara rejimler ve askeri yönetimler ise de-politizasyonun daha kolay sağlanmasına yardımcı olmaktadır. Bu açıdan Türkiye’de yaşanmış olan 12 Eylül ara rejimi en önemli örneklerden birisidir. 12 Eylül’ün de-politizasyon günlerinde Türkiye en üst düzeyde de-Kemalizasyon sürecine mahkum edilmiştir. Atatürk adına her yerde gösterişli heykeller açılırken, Atatürk ilke ve devrimlerinden gizlice en önemli ödünler verilebilmiştir. Türkiye bugünkü de-Kemalizasyon durumuna en fazla 12 Eylül’ün getirdiği de-politizasyon döneminde sürüklenmiştir.

De-politizasyon anlamında de-Kemalizasyon son dönemlerde işbaşına gelen bütün iktidarlar tarafından bilinçli bir doğrultuda uygulanmıştır, çünkü Türkiye’de iktidara gelebilmek için siyasete soyunan, parti kuran ya da bir partinin başına geçen kadrolar hep iktidar kapısını Atlas okyanusunun iki kıyısında aramışlardır. Atlantik icazeti ile hükümetlerin belirlendiği bir konuma sürüklenen Türkiye Cumhuriyetinde, siyasal iktidarlar ister istemez Atlantik emperyalizminin Avrasya ya da Orta Doğu politikalarına alet olmuşlar ve bu nedenle de Atatürk’ün yolundan ayrılmışlardır. Türkiye Cumhuriyeti anayasasının değişmez maddelerinde yer alan Atatürk’ün devlet modeline ters düşen girişimleri Atlantik emperyalizminin ve Siyonizm’in baskıları ile gündeme getiren siyasal iktidarlar ister istemez Atatürk’ün yolundan ayrılarak ciddi bir de-Kemalizasyon politikalarına alet olma konumuna sürüklenmişlerdir. bu nedenle Türk devleti son zamanlarda fazlasıyla devlet ve hükümetlerin karşı karşıya geldiği bunalım noktalarına sürüklenmiştir. Bir yanda Atatürk’ün devlet modeline dayanan anayasal düzen ile diğer yanda Atlantik emperyalizmi ile siyonizmin Türkiye’yi kendi çıkarları doğrultusunda dönüştürmek için baskı uyguladıkları emperyal projeler nedeniyle Türkiye birbiri ardı sıra gerilimli dönemler yaşamak zorunda kalmıştır.

Atatürk’ün devlet modeli ile ters düşen bütün siyasal girişimler ve yeni yasa çalışmalarının tamamı Türkiye Cumhuriyetini ve Türk ulusunu ciddi bir de-Kemalizasyon sürecine mahkum etmektedir. 12 Eylül döneminde de-politizasyon ile başlatılan kolonizasyon döneminde, de-Kemalizasyon tırmandırılarak Türkiye’nin kolonizasyonu tamamlanmak istenmektedir. Atılan her adım dış destekli ya da dış plana uygun olduğu bir dönemde, Türkiye yeni bir sömürge olarak dünyanın merkezi coğrafyasında Atlantik emperyalizmi ve siyonizm

tarafından kullanılmak istenmektedir. Türk halkının asla kabul etmeyeceği böylesine olumsuz bir duruma Türkiye'yi düşürmek isteyen dost ve müttefik görünümlü emperyalist kadroların,Türk devletini de-Kemalizasyon sayesinde tasfiyeye doğru sürükledikleri artık açıkça ortaya çıkmıştır.

Atatürk döneminde Türkiye'nin kazanmış olduğu her şey Türklerin elinden alınmak istenmektedir. Atatürk devrimleri teker teker ortadan kaldırıılırken, Atatürk ilkelerine ters düşen bir çok aykırı girişim de dış destekli işbirlikçi kadrolar aracılığı ile hızlı bir biçimde tezgahlanarak Atatürk cumhuriyeti ortadan kaldırılmak istenmektedir. Kemalizm bir devrimin ideolojisi olarak Türk halkını Kemalizasyon süreci ile nasıl çağdaş bir ulus devlete sahip kıldı ise bugün tamamen tersi bir yapıda de-Kemalizasyon ile Türk ulusunun ve devletinin kazanımları teker teker geri alınmak istenmektedir. Küreselleşme sonrasında de-Kemalizasyon süreci en üst düzeye çıkmış ve dış desteklerle tırmandırılarak Atatürk Cumhuriyetinin tasfiyesi amacıyla kullanılmıştır.

Laik devletin ortadan kaldırılması, üniter yapının bozulması, ulusal toplumun alt kimliklerle dağıtılması, merkezi devletin yerel yönetimler aracılığı ile ortadan kaldırılması, özelleştirme görünümünde Türk ekonomisinin önde gelen kuruluşlarının yabancılara peşkeş çekilmesi gibi en ciddi tehditler, de-Kemalizasyon süreci sayesinde Türkiye'e karşı kullanılmıştır. Şimdi gelinen noktada emperyalizm ve yerli işbirlikçileri sayesinde Atatürk'ün devlet modelinin yarı yarıya ortadan kalktığı bir döneme girilmiştir. Önümüzdeki dönemde ya bu de-Kemalizasyon süreci devam edecek ve Atatürk'ün devletinin geri kalan yarısı da ortadan kalkacak ya da bu olumsuz süreç Türk ulusunun tepkileri ile durdurularak, Türk ulusunun dünyanın merkezi coğrafyasında yeniden bağımsız ve onurlu bir siyasal düzen içerisinde yaşayabilmesi için, yarım kalan Kemalist devrimler tamamlanacak ve bunun için de Türk devleti bütün ulusal güçlerle beraber hareket ederek yeni bir Kemalizasyon dönemli başlatılacaktır. Unutulmamalıdır ki, Türkiye Cumhuriyeti Türk halkının ulusal kurtuluş savaşı ile politize edilmesi ve daha sonrasında da Kemalizasyon sürecinin devletin öncülüğünde uygulanması sayesinde bu coğrafya da kurulabilmiştir. Atatürk'ün önderliğinde gerçekleşen bu olumlu kazanımlar sürecin, Atatürk sonrasında devam edememesinin nedenleri üzerinde durarak Türk toplumunun bir genel değerlendirme yapmasının zamanı gelmiştir.

**

Küreselleşme ile başlatılmış olan beş büyük proje yirmi yıl sonra iflas etmiştir. Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin batı hegemonyasından kopmasından sonra artık ABD merkezli bir küreselleşmeden söz edilemez. Küresel sermayenin çıkarları için oluşturulmak istenen tek merkezli küreselleşme artık durmuştur. Bu doğrultuda gündeme gelen Avrupa birliği projesi de iflas etmiştir. Fransa artık ABD ve İsrail ile beraber davranmakta, Almanya ise yeni bir Prusya ve Rusya ittifakına yönelmektedir. On yıllık işgal ve saldırıdan sonra ABD'nin Büyük Orta Doğu projesi Irak çöllerinde kumlara gömülmüştür. Afganistan'da asıl olarak Çin'e karşı izlenen

Taliban ile sürdürülen savaş stratejisi iflas ettiği için artık ABD'nin bir Avrasya projesinden söz edebilmek de mümkün olamamaktadır. Ayrıca batı hegemonyası üzerinden gerçekleştirilmek istenen Büyük İsrail Projesi'de son Gazze katliamları ile bitmiştir. Bütün dünyayı ve dünyanın merkezi coğrafyasını tehdit etmekte olan batı merkezli emperyal projelerin teker teker iflas ettiği bu aşamada, Türkiye'yi bu projelere uygun bir yapıya dönüştürmeyi hedefleyen de-Kemalizasyon sürecinin de bitmesi gerekmektedir.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında batı merkezli emperyalist uygulamaların Türkiye'ye zorla dayatmış olduğu de-Kemalizasyonun sona erdirilmesinden sonra, Türkiye'yi toparlayacak ve Türk devletini yeniden eski gücüne kavuşturacak ikinci bir kemalizasyon döneminin başlatılması gerekmektedir. De-Kemalizasyonun sona erdirilmesinden sonra başlatılacak ikinci Kemalizasyon döneminde, Türk devletinin yeniden Atatürk dönemindeki gücüne kavuşabilmesi için ciddi bir ulusal programa gereksinme bulunmaktadır. Yıllarca AB üzerinden Türk devletini tasfiye eden emperyalist programları ulusal program diye Türk halkına yutturan işbirlikçi mandacı kadrolara karşı, ulusal, laik ve çağdaş kadroların önderliğinde başlatılacak ikinci Kemalizasyon döneminde, Atatürk'ün devlet modeli güçlendirilerek yenilenecek ve merkezi coğrafyada yer alan bütün eski Selçuklu ve Osmanlı bölgesindeki devletlere örnek olacak ciddi bir bölgeselleşme planının gerçekleştirilmesinde Türkiye merkez ülke olarak komşularına ve yakın akrabası olan ülkelere örnek oluşturacaktır.

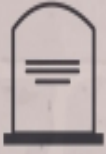
Dünyanın merkezi coğrafyasındaki otorite boşluğunun doldurulması ve bu bölgedeki emperyalist terör, saldırı ve savaş senaryolarının devre dışı kalabilmesi için Türkiye'yi zayıflatan de-Kemalizasyonun durdurulması gerekmektedir. Bu olumsuz sürecin durdurulmasından sonra, ikinci aşamada başlatılacak yeni bir Kemalizasyon dönemi ciddi ve gerçekçi bir ulusal toparlanma ve kalkınma planı ile desteklenmelidir. Türk devleti tıpkı Atatürk'ün döneminde olduğu gibi yeni ulusal kalkınma ve sanayileşme programlarına gereksinme duymaktadır. IMF ve Dünya bankası aracılığı ile Türkiye'yi sömürgeleştiren programlara bir an önce son verilmeli ve Atatürkçü kalkınma ve sanayi programları ile ikinci Kemalizasyon dönemine geçilerek, Türkiye Cumhuriyetinin dünyanın merkezi alanında oluşacak bir bölgesel birliğin merkezi ana gücü olması sağlanmalıdır. Bunun için de, bir an önce de-kemalizasyon sürecinin bitirilmesi acilen yaşamsal önem taşımaktadır. Türk ulusu ve devletinin bu durumu önümüzdeki dönemde değerlendirerek gereken önlemleri alacağı beklentisi giderek yükselmektedir. Artık de-politizasyon ya da de-Kemalizasyon olmayacak ama Kemalist Cumhuriyet ilelebet payidar kalabilmek üzere, yirmi birinci yüzyılda yoluna bağımsız bir devlet olarak devam edecektir.

1-7 NİSAN

KANSER HAFTASI

Kanser: Bir organ veya dokudaki hücrelerin düzensiz olarak bölünüp çoğalmasıyla beliren kötü tümörlere denir.

Kanser, Türkiye’de ve dünyada ölüm nedenleri arasında **ikinci sırada** yer alıyor.

En önemli risk faktörleri:

Sigara, alkol, obezite, hareketsiz yaşam, genetik nedenler, yaşlılık...

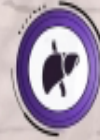
Dünyada 2020’de ölüm oranı en yüksek kanser türleri:

Akciğer
(1 milyon 796 bin 144)

Kolorektal/Kalın bağırsak
(935 bin 173)

Karaciğer
(830 bin 180)

Mide
(768 bin 793)

Meme
(684 bin 996)

Yemek borusu
(544 bin 76)

Pankreas
(466 bin 3)

Diğer kanserler
(3 milyon 932 bin 768)

TRT HABER

<https://www.trthaber.com/haber/infografik/kanser-riskini-yari-yariya-azaltmak-mumkun-569480.html>

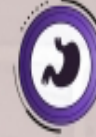
Türkiye'de 2020 kanser ölüm oranları:

Akciğer
(37 bin 70)

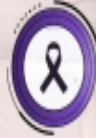
Kolorektal/Kalın bağırsak
(10 bin 798)

Mide
(10 bin 789)

Pankreas
(8 bin 214)

Meme
(7 bin 161)

Prostat
(5 bin 464)

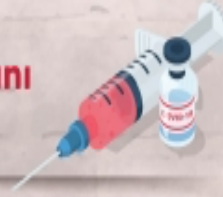
Karaciğer
(5 bin 461)

Diğer kanserler
(41 bin 378)

Dünya Sağlık Örgütü'ne (DSÖ) bağlı Uluslararası Kanser Araştırma Ajansı (IARC) tarafından yayınlanan GlobaCan'ın 2020 tahmini rakamları.

Kanser hastaları **koronavirüs aşısını** mutlaka yaptırmalı.

Türkiye'de kadınlarda en çok görülen kanser meme kanseri.

Her yıl yaklaşık **24 bin kişiye** meme kanseri teşhisi konuyor.

Türkiye'de erkeklerde en çok görülen kanser akciğer kanseri.

Her yıl yaklaşık **34 bin kişiye** akciğer kanseri teşhisi konuyor.

'Kanserde erken teşhis hayat kurtarıyor.'

TRT HABER

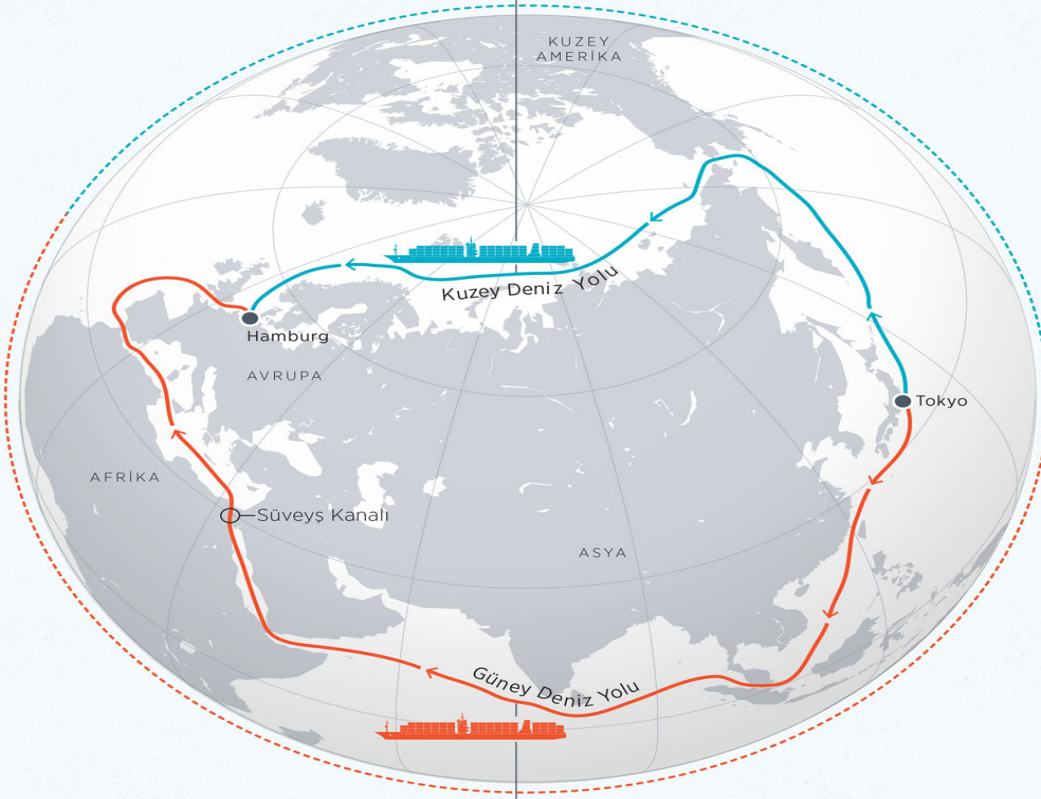
<https://www.trthaber.com/haber/infografik/kanser-riskini-yari-yariya-azaltmak-mumkun-569480.html>

Rusya, Kuzey Deniz Yolu ile Süveyş Kanalı'na alternatif yaratmaya çalışıyor

Bir konteyner gemisinin **Tokyo'dan Hamburg'a** seyahat süresi

KUZEY DENİZ YOLU
ÜZERİNDEN

YAKLAŞIK
35 GÜN

Çin'den Hollanda'ya giden The Ever Given konteyner gemisinin Süveyş Kanalı'nı kapatması, bir süredir devam eden kanala alternatif arayışlarını yeniden gündeme taşıdı

SÜVEYŞ KANALI
ÜZERİNDEN

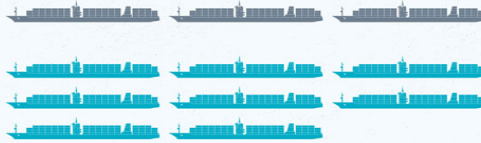
YAKLAŞIK
48 GÜN

YILLIK ORTALAMA

30 MİLYON TON

2024'e kadar

80 MİLYON TON

Rusya için Kuzey Deniz Yolu sadece ekonomik değil askeri ve stratejik açıdan da çok önemli

Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin 2018'de, Kuzey Deniz Yolu üzerinden taşınan yıllık ortalama 30 milyon tonluk kargo hacminin **2024'e kadar 80 milyon tona çıkarılması** talimatını verdi

Rusya'nın en büyük **doğal gaz sahalarından**, Kuzey Deniz Yolu kıyısındaki **Yamal'dan** Çin'e LNG taşıyan bir Rus gemisi, Çin'den dönüş yolculuğunu 27 Ocak-19 Şubat 2020 tarihlerinde, **kışın tam ortasında ve buz kırıcı yardımına ihtiyaç duymadan gerçekleştirdi**

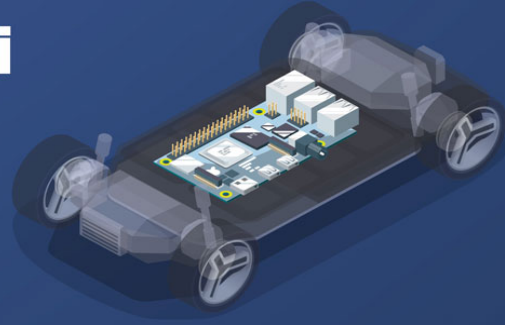
02.04.2021

ANADOLU AJANSI
İCC

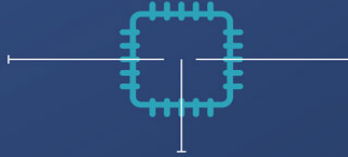
<https://www.aa.com.tr/tr/info/infografik/22681>

Otomotivde büyüyen çip krizi diğer sektörlerle de yayılıyor

Çip üreticilerinin, salgın sürecinde talebin arttığı akıllı telefon ve elektronik ürünlere öncelik vermesiyle otomotivde başlayan çip tedarikine ilişkin sorun giderek büyüyor

Benzeri görülmemiş "çip kıtlığı" otomotiv sektörünü sert bir şekilde etkilerken, elektronik sektörüne de yayılıyor

Çip arzında yaşanan sıkıntı küresel otomotiv endüstrisinin gelirini 60,6 milyar dolar azaltabilir

Küresel çip sıkıntısı; Ford, General Motors, Toyota, Volkswagen, Honda, Stellantis ve elektrikli araba üreticisi Nio gibi otomobil üreticilerinin çipler ile mikroçiplerin kullanıldığı bazı parçaları satın almak için **mücadele etmelerine, üretimi azaltmalarına veya tesislerini kapatmak zorunda kalmalarına neden oldu**

KÜRESEL YARI İLETKEN SATIŞLARI (2020)

439 MİLYAR DOLAR

Küresel yarı iletken satışları 2020'de **bir önceki yıla kıyasla %6,5 arttı**

Geçen yıl ABD pazarına yapılan yarı iletken satışları %19,8 artarken, yarı iletkenler için en büyük pazar olan **Çin'e satışlar %5 yükseldi**

BAZI ÇIP ÜRETİCİLERİNİN SATIŞ GELİRLERİ (2020, DOLAR)

INTEL	70,2 MİLYAR	
SAMSUNG ELECTRONICS	56,2 MİLYAR	
SK HYNIX	25,3 MİLYAR	
MICRON TECHNOLOGY	22,09 MİLYAR	
QUALCOMM	17,9 MİLYAR	
BROADCOM	15,7 MİLYAR	
TEXAS INSTRUMENTS	13,07 MİLYAR	
MEDIATEK	11 MİLYAR	
KIOXIA	10,2 MİLYAR	
NVIDIA	10,09 MİLYAR	

Satış gelirlerinde ilk 10'da yer alan çip üreticilerinin 6'sı **ABD merkezli**

Türkiye'de TÜBİTAK Bilişim ve Bilgi Güvenliği İleri Teknolojiler Araştırma Merkezi'nde (BİLGEM) yürütülen "Çakıl Milli İşlemci Projesi" ile silah sistemlerinde kullanılan **yabancı menşeli mikro işlemcilerin yerini alabilecek milli bir işlemci geliştiriliyor**

TRT 2 nisan ayında her akşam farklı bir filmi ekrana getirecek

Edebiyattan tarihe, resimden tiyatroya, müzikten felsefeye birçok alanda yapımları izleyiciyle buluşturan TRT 2, ödüllü ve prestijli filmleri ekrana getirecek

TRT2

1 NİSAN PERŞEMBE 21.00

"ZERRE"

2 NİSAN CUMA 21.30

"GUARDIAN OF THE LIGHT"
(Işığın Muhafızı)

3 NİSAN CUMARTESİ 21.30

"WAITING FOR THE
BARBARIANS"
(Barbarları Beklerken)

4 NİSAN PAZAR 21.30

"OUR FARMLAND"
(Bizim Toprağımız)

5 NİSAN PAZARTESİ 21.00

"THE MAN WHO KNEW
TOO MUCH"
(Çok Şey Bilen Adam)

6 NİSAN SALI 21.00

"REBEL IN THE RYE"
(Çavdar Tarlasındaki Ası)

7 NİSAN ÇARŞAMBA 21.00

"THE SEA INSIDE"
(İçimdeki Deniz)

8 NİSAN PERŞEMBE 21.00

"BULUTLARIN ARDINDA"

9 NİSAN CUMA 21.45

"NO DATE, NO SIGNATURE"
(Tarihsiz, İmzasız)

10 NİSAN CUMARTESİ 21.30

"FARGO"

11 NİSAN PAZAR 21.30

"A WHITE WHITE DAY"
(Bembeyaz Bir Gün)

12 NİSAN PAZARTESİ 21.00

"THE OLD MAN AND THE SEA"
(İhtiyar Adam ve Deniz)

13 NİSAN SALI 21.00

"SELMA"
(Özgürlük Yürüyüşü)

14 NİSAN ÇARŞAMBA 21.00

"AĞUSTOS BÖCEKLERİ VE
KARINCALAR"

15 NİSAN PERŞEMBE 21.00

"POMEGRANATE ORCHARD"
(Nar Bağı)

16 NİSAN CUMA 21.30

"EVERYBODY KNOWS"
(Herkes Biliyor)

17 NİSAN CUMARTESİ 21.30

"SOLUK"

18 NİSAN PAZAR 21.30

"SO CLOSE, SO FAR"
(Çok Yakın Çok Uzak)

19 NİSAN PAZARTESİ 21.00

"HATFIELDS & MCCOYS 1"

20 NİSAN SALI 21.00

"HATFIELDS & MCCOYS 2"

21 NİSAN ÇARŞAMBA 21.00

"HATFIELDS & MCCOYS 3"

22 NİSAN PERŞEMBE 21.00

"GÜVERCİN HIRSIZLARI"

23 NİSAN CUMA 21.30

"AT ETERNITY'S GATE"
(Sonsuzluğun Kapisında)

24 NİSAN CUMARTESİ 21.30

"INTERSTELLAR"
(Yıldızlararası)

25 NİSAN PAZAR 21.30

"A FIRST FAREWELL"
(İlk Veda)

26 NİSAN PAZARTESİ 21.00

"THE 39 STEPS"
(39 Basamak)

27 NİSAN SALI 21.00

"THE DUST OF TIME"
(Zamanın Tozu)

28 NİSAN ÇARŞAMBA 21.00

"SORRY WE MISSED YOU"
(Üzgünüz, Size Ulaşamadık)

29 NİSAN PERŞEMBE 21.00

"AS I LAY DYING"
(Mezarsız)

30 NİSAN CUMA 21.30

"QUEEN OF THE
MOUNTAINS"
(Dağların Kraliçesi)

01.04.2021

<https://www.aa.com.tr/tr/info/infografik/22660>

Kitap Tavsiyesi

"Kültür" ve "medeniyet" yalnız şimdi ve sadece Türkiye'de değil, kullanılmaya başlandıkları zamandan itibaren ve bütün dünyada kafaları karıştıran müphem kavramlardır. Sosyal Bilimlerin farklı dallarında eser veren pek çok bilim insanı, sezgilerine, sahip oldukları değerlere ve kulaktan dolma anlayışlara istinad ederek bu iki kavramı tanımlamaya çalışmışlardır. Oysa bilimde fikir, doğru ve yanlış olmaktan önce tutarlı ve bilimsel olmalıdır. Şimdiye kadar ortaya konan pek çok yaklaşımın yetersizlik ve tutarsızlığı sağlam ve kuşatıcı bir teorinin ürünü olmamalarından kaynaklanmaktadır. Bu eksikliği teşhis eden yazar "kültür" ve "medeniyet"i yepyeni ve özgün bir teori çerçevesinde kavramlaştırıyor. Öncelikle bugüne kadar vazedilmiş olan teorileri tahlil ediyor, sonra da bunlardan doğan boşluğun yerine kendi teorisini inşa ediyor. Kültür ve medeniyet kavramları hakkında bilgi sahibi olmak isteyenler kadar, bu kavramları bildiğini zannedenlerin de mutlaka okuması gereken bir kitap